

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 733/21
12.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Марко Благоћић, адвокат из Београда, Студентски трг 8, против тужених ББ из ..., ..., ВВ из ..., ..., и ВВ из ..., ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Лојпур, адвокат из Београда, Владетина 1, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 659/20 од 29.10.2020. године, у седници одржаној 12.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 659/20 од 29.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 659/20 од 29.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се утврди да је тужилац на основу поклона учињеног давањем наследничке изјаве тужених ВВ и ГГ, власник са 2/3 идеалног дела двособног стана бр. ..., ..., постојећи на кат. Парц. ..., бр. зграде ... уписане у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе да се тужилац на основу ове пресуде укњижи код РГЗ – СКН КО ... са обимом удела 2/3 идеалног дела описног стана.

Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да уговор о поклону, који је закључен између тужених ВВ и ГГ, као поклонодаваца и туженог ББ, као поклонопримца, који је потврђен од јавног бележника Драгиње Дивац из Београда, ОПУ: 1453-2019 од 7.5.2019. године ништав и да не производи правно дејство у односу на 2/3 идеалних делова двособног стана бр. ...,

..., постојећи на кат. парц. ... бр. зграде ..., уписане у ЛН ... КО ..., што су тужени дужни да признају и трпе.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 175.995,00 динара.

Тужилац је против наведене првостепене пресуде благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени су одговорили на жалбу.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386. ЗПП ("Сл.гласник РС", бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом посебно указује, с обзиром да је изрека побијане пресуде разумљива и непротивречи себи нити разлозима пресуде, а пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је син туженог ББ и братанац тужене ВВ и ГГ. Правноснажним решењем Петог општинског суда у Београду О 193/06 од 21.02.2017. године раправљена је заоставиштина иза пок. ДД, тужиоцевог деде, а оца тужених, те су тужени оглашени за наследнике заоставштине по законском реду наслеђивања, коју између осталог, чини и двособни стан описан у изреци побијане пресуде са обимом удела од по 1/3 идеалних делова.

Приликом доношења наведеног решења, суд је за законске наследнике са уделом од по 1/3 огласио на целокупној заоставштини тужене ВВ и ГГ, а како су претходно на записнику сачињеног од Општинског суда у Супетру П2-51/06 од 20. вељаче 2006. године дале наследничу изјаву којом су се прихватиле наследства које им по закону припада иза њиховог пок. оца ДД, тако што су наследне уделе на штетним улозима задржале за себе, док су се прихватиле наследства и свој део на предметном описаном стану уступиле свом нећаку, тужиоцу у овом спору АА, унуку оставиоца и сину њиховог полубрата туженог ББ, уз образложење да суд, у конкретном случају, није могао огласити за наследника лице (АА) које не улази у законски круг наследника.

Утврђено је да су тужене уговором о поклону ОУП 1452-2019 од 7.5.2019. године своје идеалне делове предметног стана поклониле свом полубрату туженом ББ, који се на основу тог уговора код РГЗ СКН ... у ЛН ... КО ... и свог већ постојећег удела уписао као власник целог стана. Након укњижбе исти се обратио тужиоцу, који је у искључивој државини предметног стана, са захтевом да се исели у року од 30 дана од пријема дописа или ће у противном покретнути спор ради иселења. По наводима

тужиоца, тужени је неколико пута долазио у стан код тужиоца, премеравао исти и најавио да има намеру да стан прода.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, као и одредбе члана 50. Закона о наслеђивању РС, којим је прописано да се поклоном сматра свако одрицање од права, па и одрицање од наследства у корист одређеног наследника, отпуштање дуга, оно што је оставилац за живота дао наследнику на име наследног дела или због оснивања или проширења домаћинства или обављања занимања, као и свако друго бесплатно располагање, те одредбе члана 116. истог закона, којим је прописано да се одрицање у корист одређеног наследника сматра изјавом о пријему наслеђа, уз истовремено уступање наследног дела, као и одредбе члана 103.-110. Закона о облигационим односима којима је регулисана ништавост уговора, првостепени суд је одлучио као у ставу првом и другом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд налази да је неосновано позивање тужиоца на неопозиву природу наследничке изјаве и на то да је у конкретном случају извршен поклон сувласничких удела тужиоцу од стране његових тетке, овде тужених ВВ и ГГ, у смислу члана 50. Закона о наслеђивању, те да је на основу поклона власник са 2/3 идеална дела предметног стана.

Првостепени суд налази да је на основу одредбе члана 216. Закона о наслеђивању, уступање свог наследног дела могуће само у корист другог наследника, а како се, у конкретном случају, тужени ББ, син оставиоца, прихватио наслеђа, то уступање наследног дела осталих наследника у корист тужиоца није било могуће у оставинском поступку јер тужилац није ушао у круг законских наследника, односно могао је бити наследник по праву представљања, тј. да се тужени ББ као оставиочево дете одрекао наследства или да је преминуо пре оставинске расправе. Стога је донето правноснажно решење у оставинском поступку од 21.2.2007. године којим за наследнике целокупне заоставштине проглашена деца оставиоца, овде тужени свако са по 1/3 предметне заоставштине.

Из наведених разлога, суд је одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је на основу поклона учињеног давањем наследничке изјаве сувласник са 2/3 идеалног дела предметног стана као у ставу првом изреке пресуде.

Првостепени суд је ценио и да ли је спорни уговор о поклону закључен између тужених 7.5.2019. године ништав из разлога што је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, те да ли су тужене могле након давања наследничке изјаве којом су учиниле поклон тужиоцу у смислу наведеног члана 50. ЗОН-а располагати туђим правом, али је утврдио да наведени разлог ништавости не постоји. Спорни уговор о поклону има за предмет односно престацију која је одређена, одредива, допуштена и могућа, што га не чини ништавим из разлога прописаних из члана 49. ЗОО. Престација тужених као поклонодаваца у виду предаје 2/3 идеална дела предметног стана туженом ББ је јасно одређена, правно допуштена и објективно могућа да се испуни код чињенице да спорни стан није био ван промета, односно туженима није било забрањено да свој сувласнички део прометују у виду спорног уговора. Тужене су оглашене за наследнике са по 1/3 идеална дела на предметном стану, оне су у оставинском поступку дале наследничку изјаву да се прихватају

наслеђа које им по закону припада, али да уступају свој део тужиоцу тада малолетном сину њиховог брата наследног учесника ББ, али наведено уступање се не може прихватити, с обзиром да је у том делу без правног дејства јер тужилац није улазио у круг законских наследника и није могао бити оглашен за наследника.

Наведено решење о наслеђивању од 21.2.2007. године постало је правноснажно 26.3.2007. године, по протеклу рока за жалбу. Приликом закључења уговора о поклону између тужених нису прекршена императивна законска начела у виду начела савесности и поштења, будући да је намера тужених ВВ и ГГ била да свој сувласнички удео поклоне туженом ББ, а не тужиоцу јер да су желеле да поклоне тужиоцу своје сувласничке удела закључиле би са њим уговор о поклону, а након окончања оставинског поступка у периоду од 2007. до 2019. године. Из наведених разлога, уговор о поклону није ништав, те је одлучено као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је одбио предлог тужиоца за саслушање парничних странака јер није наведено у тужби, као ни на припремном рочишту на које би се околности саслушале праничне странке, налазећи да би ови искази били сувишни и да би само пролонгирали поступак, а имајући у виду да су током поступка утврђене све релевантне чињенице за доношење одлуке у овој правној ставари, те да њихови искази не би довели до другачије одлуке суда, при чему је чињенично стање утврђено из писаних доказа.

Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде.

Разлоге и правни закључак првостепеног суда прихвата и овај суд као другостепени.

Жалбени наводи туженог да чињенично стање није правилно и потпуно утврђено нису основани. Наиме, првостепени суд је оценом изведених доказа у смислу члана 8. ЗПП, којим је прописано да суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане, утврдио све битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца и навео јасне разлоге у погледу оцене изведених доказа, сваког засебно и свих доказа као целине, што све није доведено у сумњу жалбеним наводима тужиоца. Имајући у виду да су утврђене чињенице довољне за примену материјалног права у конкретном случају, односно за правилну и закониту одлуку о тужбеним захтевима, околност да парничне странке нису саслушане у овој парници, не чини побијану одлуку незаконитом. Наиме, одредбом члана 276. став 1. ЗПП предвиђено је да битне чињенице могу да се утврђују и саслушавањем странака, а ставом 2. истог члана суд ће да одлучи да се изведе доказ саслушањем странака ако и поред изведених других доказа нађе да је то потребно за утврђивање битних чињеница.

Неосновани су и жалбени наводи којима се оспорава примена материјалног права у конкретном случају. Правилно је првостепени суд нашао да је на основу одредбе члана 216. Закона о наслеђивању, уступање наследног дела могуће само у корист другог наследника, а како се, у конкретном случају, тужени ББ, син оставиоца,

прихватио наслеђа, то уступање наследног дела осталих законских наследника у корист тужиоца није било могуће у оставинском поступку јер тужилац није ушао у круг законских наследника, односно није могао бити наследник по праву представљања.

Уговор о поклону није регулисан одредбама Закона о облигационим односима, па се примењују правна правила из параграфа 561 Српског грађанског законика, сагласно Закону о неважности правних прописа донетих пре 6. априла 1941. године и за време непријатељске окупације. То је уговор којим поклонодавац даје или обећава поклонопримцу бесплатно и добровољно неку имовинску вредност, а поклонопримац то прима или прихвата. Битни елементи уговора су предмет поклона и намера-воља да се поклон учини, а поклонодавац учињеним поклоном не добија право на противчинидбу.

Имајући у виду садржину уговора о поклону од 7.5.2019. године, исти је закључен у свему према наведеним правним правилима и у складу са одредбама Закона о промету непокретности ("Сл.гласник РС", бр. 93/14, са изменама и допунама), те је тужени ББ извршио упис права својине у евиденцију непокретности Републичког геодетског завода, па је сагласно одредби члана 33. Закона о основама својинскоправних односа стекао својину на предметном стану. Спорни уговор је пуноважан правни посао, с обзиром да није противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Предмет обавезе је могућ, допуштен и одређен и уговор са допуштеним основом је закључен у законом прописаној форми, а жалбеним наводима тужиоца се не доводи у сумњу правилност и законитост одлуке првостепеног суда у наведеном делу.

Како ни остали жалбени наводи нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде, те како је и одлука о трошковима поступка донета правилном применом одредаба члана 153. и 154. ЗПП, применом одредаба члана 390. истог закона, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одговор на жалбу није био нужан трошак тужених, па је применом члана 154. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП, захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен као неоснован.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић